Ч. 238 Второк 21 жовтня (2 падолиста) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Двайцять і сім годин засїданя
і дванайцять годин бесїди.

(Дальше.)

Віденьскі ґазети, розписуючись тепер о засїданю з дня 28 с. м. пригадують, що найдовше засїдане в анґлійскім парляментї було в 1882 р. і тревало 32 годин. Ріжниця лиш в тім, що то засїдане відбувало ся спокійно без бурливих сцен. Найдовша бесїда, яку коли виголошено в парляментї, була та, яку виголосив анґлійский полїтик Бурке в 1788 р.; він говорив через чотири засїданя. — По сім маленькім вступі вернїм до дальшого справозданя з памятного засїданя:

Коли палата не приняла внесене пос. Кронаветтера на закрите засїданя, а віцепрезидент Абрагамович удїлив голосу пос. Лехерови, крикнув пос. Песлер: Не попихайте до крайности! Рівночасно понеслись з лївиці крики: Abzug! і посли нїмецкі стали валити дощинками в пульпіти. — Кронаветтер (до віцепрезидента): Скажіть так або нї! Чого Ви там сидите, як не на то, щоби відповідати? — Віцепрез.: Коли я вже удїлив голосу одному послови, не можу удїлити другому. По бесїдї пос. Лехера піддам Ваше внесене під голосоване. (Сьміхи і крики на лївици). — Вольф.: До всїх чортів! Відчитайте раз дотичний параґраф реґуляміну! — Кронаветтер: Ставлю внесене на закрите дискусиї та поіменне над тим голосоване. (За той час стоїть Лехер на своїм місци готов говорити, а відтак відзиває ся): Пане президенте, чи я маю голос? — Віцепрез.: Пос. Лехер має голос! — Вольф: Такими брутальностями попихаєте нас до крайности!

На лївици настають знову крики і Нїмцї домагають ся голосованя а правиця противить ся тому. Вольф на власну руку верещить і бе дошкою в пульпіт. Президент упоминає єго і просить, щоби розважив, що він не в коршмі але в парляментї. З правицї кричать: За двері з ним! — а він все своє: Прошу о голос! Прошу о голос! — Коли настав трохи спокій, зачинає Лехер говорити а Вольф кричить до него: Чи може хочете тим панам напустити трохи води на їх млин, як то вчера зробив пос. Люеґер? — Пос. Люеґер: Прошу Вас, пане Вольф, здержуйте ся від подібних закидів! (Грімки оплески з правицї). — Вольф: Запишіть собі ті оплески до свого записника! — Віцепрез: Взиваю п. Вольфа ще раз до порядку. — Вольф валить знову в стіл і кричить: Я вже виборю собі голос! Дасте менї голос, чи нї? Прошу о голос! Не дам доти спокою, доки аж засїдане не буде закрите.

Лехер просить Вольфа, щоби він успокоїв ся, а відтак звертає ся до віцепрезидента і просить, щоби той перервав засїдане на 10 мінут а може настане спокій. Настає перерва а по перерві віцепрезидент заявляє знову, що дає голос пос. Лехерови. Лехер зачинає говорити, а Вольф кричить: То не правда, пане предсїдателю, я протестую против того. Такими штучками не дам собі відобрати тут свого права! Робить ся крик в цїлій палатї. Лехер говорить дальше а Вольф кричить і гримає в пульпіт і лавку. Віцепрезидент грозить, що буде мусїв завізвати квесторів, щоби зробити порядок. — Вольф: Хотїв би я то побачити! А може спровадите собі ще кількох поліциянтів?! (До Вольфа підходить квестор пос. Лянґ а Вольф підносить лїнію і кричить): Хотїли би ми то побачити! — Тірк (до Вольфа): Дайте-ж їм спокій, нехай спробують! — Вольф: Я їм не бороню, хоч би мене тут і убили.

Серед тої галабурди каже Лянґ, що преці не буде бити ся з Вольфом, а Вольф знову домагає ся закритя засїданя, бо він чує ся особисто загроженим. Боїть ся не так о себе, як о тих, що поважились би єго рушити. — Пане Ritter von Abrahamowicz — кричить він — чи Ви розважили, який Вам титул належить ся? Чей не будете на тілько зухвалї, щоби се засїдане признати законним. Допустіть мене до голосу, а відтак голосуйте і все буде в порядку. Але я не дам себе позбавити голосу.

Так тревають крики аж до півночи. Пос. Лехер говорить, а хвилями перестає. Вольф верещить, стукає та гримає об лавку. В палатї розійшла ся чутка, що вся та галабурда і суперечка Вольфа з Лехером вже наперед умовлена. По півночи просить Лехер о перерву. Президия на разї відмавляє єї, а в палатї настає страшенний крик і заворушене, під впливом котрого президия остаточно перериває засїдане. Президия обстає при своїм, що не закриє засїданя, доки аж провізория угодова не буде передана комісиї, а Лехер каже, що він аж о 6 год. рано буде говорити о валютї. По перерві говорить Лехер дальше а Вольф каже, що він сам собі удїляє голосу і зачинає також говорити та відчитує при тім якусь брошуру о подїях в Хебі. Так через якийсь час говорять рівночасно два бесїдники. О пів до 2 год. просить Лехер знов о перерву на 10 мінут і каже, що він досе виголосив лиш четверту часть своєї бесїди. Вольф угнїваний на Лехера і лївицю, що єго не підпирають, виходить з салї і в палатї робить ся спокій. По перерві Лехер зачинає знов

3)

ЗАЯЦЬ.

(Оповідане з російского. — Е. П. Гославского).

(Дальше).

Терентий Захарович завмер коло своєї печи.

— Господи — думав ледве памятаючи себе — чим я єму не догодив?... Дурак?... За що? Коли лиш за той один оловець, то преці я не міг лїзти через єго спину... Нї, він ще перше почав рушати усами... Нї, тут не оловець причина... А... а щож? — Він напружає всї сили свого ума і нараз догадав ся...

— Дурак я таки, дурак!... Атжеж він пан, шляхтич, високоблагородиє, а я єго просто „ви“, „вам“... Ось де моя дурнота... ех, до чорта, треба поправити ся.

Між тим встав Ненарадишев із за стола і сказав:

— Диктат цїлком добрий.

Терентий Захарович зараз відозвав ся:

— Я... я, ваше високоблагородіє— почав і не знаючи що дальше говорити, перестав.

— Високоблагородіє? — усьміхнувшись, спитав Ненарадишев — ну, що?

— Я, ваше високоблагородіє — почав знов нещастний і нараз подумав: алеж єму кажe ся не „високоблагородіє“, а „високородіє“.

— Щож ви вкінци хочете?

В голові учителя вже сьвіт закрутив ся.

— Я... я... залепетав він, загикуючись — я ваше високо... бла... родіє... то єсть...

Він остаточно цїлком стратив голову і відсапнувши, промовив в цїлковитій безпамяти:— Чорт вас возьми!

— Я... я... як? — не вірячи своїм ушам протягнув інспектор.

— Ваше високородіє! — не тямлячись від страху протягнув тим самим тоном і Терентий Захарович

— Дура—а—ак! — заревів люто великам і тупнувши ногою вийшов скоро з кляси.

Терентий Захарович лишив ся сам.

— Ви! Учитель! — крикнув за стїною інспектор.

Терентий Захарович побіг в передну. Ненарадишев з помочию Тараса натягав свою шубу.

— Ну, любезний — промовив він — мушу признати ся, що менї ще не доводило ся бачити такої нечемности.

— Нечемности? — спитав Терентий Захарович.

— Так, можу сказати — нїчого подібного. І будьте спокійні, ви дуже дорого заплатите за неї. Лїпше, лїпше — додав до оперізуючого єго Тараса.

Терентий Захарович дрожав цїлим тїлом. Інспектор обернув ся до виходу.

— Ваше високородіє... ваше високородіє... Що позволите... Чим я вас міг? — заговорив вкінци нещастний, загороджуючи єму дорогу...

— Яка нечемність?

— Як яка нечемність? Ви не розумієте?

— Нїчого не розумію... цїлком нїчого... Т. є. не то, щоби... а з усїх сил, здаєть ся. — Єго голос дрожав.

Інспектор уважно поглянув в то блїде, скривлене мукою лице і виславши сторожа, сказав:

— Кажіть же, що таке?

— Не знаю, не знаю що й казати — задихуючись говорив Терентий Захарович. — А лише коли я й провинив ся, то простіть, бо я не винен. Ій Богу, хто хоче... Мене навіть зайцем прозивають!... А я не умію з панами говорити, не привик... і боязливий, несьмілий незвичайно.

— Бог вас знає — похитуючи головою промовив інспектор — перше така зухвалість, тепер ті сльози — дико!

— Іменно, іменно, що дико... Всьо, всьо у мене дико. І не то, щоби... а головно язик, зрадник... Ваше високородіє, ради Бога, ради діточок.. Простіть... Не убивайте... Ваше...

— Ось що, молодий чоловіче — перебив єго подобрївший начальник. — Зрозуміти вас цїлком неможливо. Одно ясно, що тут дїйстно якийсь припадок. Але кожда, навіть не умисна вина, остає все таки виною. Ваше поведене повинно би потягнути за собою безпроволочне увільнене зі службы...

говорити і говорить дуже основно. Єго слухає громадка послів. Оба віцепрезиденти заєдно зміняють ся. На ґалериях повно людий. Богато послів повиходило до кульоарів, одні порозкладали ся на софках і спять як би в почекальнях на зелїзници, другі їдять і запивають, а кількох засїло до тарока. Тимчасом Лехер говорить в палатї все ще дальше.

(Дальше буде.)

Новинки.

Львів дня 1-го падолиста 1897.

— **Контроля загального ополченя.** Маґістрат міста Львова нагадує, що додаткова контроля належачих до загального ополченя а замешкалих у Львові відбуде ся 5-го і 6-го н. ст. падолиста с. р. в сали радній (ратуш, I. поверх) між годинами 9 а 1 рано і 4 а 6 вечером. В тих днях мають зголосити ся всі, що служили при войску і жандармериї, а сегорічної контролї не відбули, і то під карою до 100 зр. або до 20 днів арешту.

— **Заявленє.** Дирекция товариства взаїмного кредиту „Днїстер“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, подає сим до загальної відомости, що на підставі рішеня Ради надзираючої з дня 27-го жовтня 1897 р. процент від вкладок щадничих знижений буде від 1-го сїчня 1898 р. з 5% на $4\frac{1}{2}\%$ річно, отже зарівно нові, як і дотеперішні вкладки щадничі опроцентовані будуть від того дня по $4\frac{1}{2}\%$; а від позичок, удїлюваних від дня 1-го сїчня 1898 р., платити ся має 6% відсотків і $\frac{1}{2}\%$ додатку на кошти адмінїстрациї, разом $6\frac{1}{2}\%$ замісць 7%. — *Від Дирекциї товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові.*

— **Загальні збори „Народної Торговлї“** відбудуть ся ві второк 2-го н. ст. падолиста почавши від 4 години з полудня. А рано о годині $8\frac{1}{2}$ відправить ся в Успеньскій церкві поминальне богослуженє за бл. п. о. Євг. Дудкевича, бувшого довголїтного предсїдателя і за инших померших членів товариства.

— **Перемиска рада міска** вибрала бурмістром дра Дворского, єго заступником дра Долиньского, асесором платним дра Смутного, а асесором безплатним дра Тарнавского.

— **Великоміска нужда.** Не найшовши місця в притулку для нуждарів віденьских, цїла родина ішла сими днями одною з головнїйших улиць Відня, звертаючи на себе загальну увагу. Женщина ледве що тягнула ся і трясла ся в пропасници, несучи дитину, що дармо кликала о поживу. Побіч неї ішов мужчина цїлком ослаблений від голоду. Дальше бігло троє дїтий, так само нужденних як родичі. Дощ лив струями. Недужа женщина ішла до шпиталю, але забракло її сил, бо на мостї Фердинанда упала без житя. Прибувше вскорі на місце пригоди охотниче товариство ратункове удїлило цїлій родинї помочи і перевезло єї до поблизького шпиталю. Отець називає ся Коца і єсть кравцем без занятя.

— **З Яворівщини пишуть нам:** В повітї яворівскім, в селї Завадові, знаходить ся в церкві старинний іконостас з давної церкви Василиян, котра знаходила ся при монастири в сусїднім селї Щеплотах, а котру за цїсаря Йосифа II. враз з монастирем знесено. Той власне іконостас оглядав дня 23-го с. м. проф. полїтехнїки п. Захариєвич і не мав слів похвали так для мальовила як і чудував ся різьбою цїлого іконостаса. Словом після ореченя проф. Захариєвича єсть то один з найкрасших забитків того рода в Галичинї. Іконостас той вимагає реставрациї, громада за бідна, сама того не в силї зробити, бо на ту річ після ореченя знатока професора Захариєвича потреба би до 10.000 зр., а шкода щоби один з найкрасших, а може і найкрасший памятник нашого малярства і різьбарства з давнїйших часів знищив ся марно, або відновлений першим лїпшим вандрівним малярем стратив свою вартість. Оно варто би, щоби ще хто оглянув, а п. Захариєвич поміг нам вистарати ся о поміч в тім дїлї. В тій самій церкві висить перед іконостасом велика мосяжна лямпа, після ореченя проф. Захариєвича єсть то старинність венецкої роботи. Лямп в тім родї як в Завадові знано як казав п. Захариєвич дотепер дві: одну в Київі, другу в Венециї в костелї сьв. Марка, трету знайшов він в Завадові.

— **Поїзд в рiцї.** Під Новим Йорком упав перед кількома днями цїлий особовий поїзд до ріки Гудзону. То був поспішний поїзд, а ішов з Буфаля до Нового Йорку. Коло стациї Каррізон підмили дощі греблю зелїзничу і в наслїдок того машина з сїмома вагонами упала в пропасть. Погибло там 28 людий.

Телєграми.

Відень 1 падолиста. Бувший президент палати послів Катрайн сказав своїм виборцям в Галь, що порозумінє з Нїмцями єсть конечне.

Рим 1 падолиста. Підчас гостини ґр. Ґолуховского в Монци будуть також італїяньск мінїстри Рудїнї і Веноста.

Будапешт 1 падолиста. На стациї Філєк наїхав в ночи з суботи на недїлю поїзд особовий на товаровий, внаслїдок чого 32 людий покалїчило ся.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Пес красний (білий, чорні латки) лїгавий, з новим гальштуком на шиї, пропав 20 вересня с. р. Хто би єго найшов, зволить ласкаво повідомити обшар двірский в Купчинцях, почта Ходачків великий (картою кореспонденцийною) а отримає 10 зр. нагороди.

— Дня 25 с. м. в ночи пропали зі стайнї дві клячі, одна масти сивастої в віцї около 5 до 6 лїт, друга кляч червона в віцї около 3 лїт, зі зьвіздкою на чолї. Коли би хто може придибав їх де в лїсї або на поли, нехай зволить ласкаво дати знати письменно до уряду громадского в Стратинї.

— Щепи яблінок, 3, 4 і 5 лїтні по 40, 50 і 60 кр. за штуку висилає Омелян Куницкий в Васильківцях. Почта і стация зелїзницї в місци.

— Річник „Народ. Часописи“ з 1896 р. можна купити у Йосифа Яцоржиньского, учителя в Назавізові, почта Надвірна.

Мих. Петришин з під Липи: Що єсть „жовтачка“ і о скілько мають вартість домашні лїки в родї дивленя ся в розтоплене масло або в золоту чашу? Яка пожива найлїпша в часї тої хороби та чи товщі шкодять? — Заким приступимо до річи, скажем ще мимоходом, що Вам мабуть не звістний ще один і той найважнїйший „домашний“ лїк: треба дивити ся в мазницю з мазею“, щоби в ній побачити себе, а тогди жовтачка (декуди називають ту хоробу „жовтївницею“) щезне. — Отже річ така: тоті „домашні“ лїки поможуть тілько, „як умерлому кадило“. Жовтачка не єсть сама про себе окремою недугою, але проявом або наслїдком ріжнородних инших недуг. Жовтачка бере ся з того, що готова жовч, яка витворює ся в печінцї, не виходить з печінки і з жовчевого мі-

— Увільненє — крикнув Терентий Захорович.

— Без сумнїву, але з уваги на ваше розкаянє і всьо проче, я можу вам предложити...

Він трохи подумав і продовжав:

— Предложити вам таке: Тутешна дїдичка разом з тутешним сьвященником давно жалують ся на то, що в їх церкві нема постійного правильно зорґанїзованого хору. Не дальше як вчера та нинї просила мене, щоби я постарав ся заступити вас таким учителем, котрий міг би бути і дириґентом хору. Очевидно я не зважав би на єї просьбу, особливо тепер, коли пересьвідчив ся о ваших успіхах в школї, але в виду того що стало ся, уважаю, що буду цїлком справедливий, коли предложу вам такий вибір: або зараз опустити посаду, або не дальше як до Великодня постарати ся о досить добрий хор для церкви.

— Колиж я не маю таланту до сьпіву.

— То вже не моя річ. Отже тим можете змазати вашу вину. Здаєть ся, що услівя ясні?... Тому я буду ждати, що донесе менї о вас, як о дириґенції, наша добра старушка. До побаченя.

Він доторкнув ся до своєї мохнатої шапки і вийшов. За хвилю роздали ся на дворі дзвінки саний.

Степанида Єґорівна чула всьо від першого до послїдного слова. Вбігши в передну, она накинулась на нещастного Терентия Захаровича.

— Заяць паршивий, баба, плаксїй! — кричала потрясаючи кулаками перед самим єго носом.

— Стешенько, за що? — промовив він добуваючи хустину від носа.

— За що? — передразнила єго жінка. — Дурак, бовван, дрантє!... У-у, розбечав ся! Палицею би тебе, палицею!

І коли би Терентий Захарович не відскочив в час і не сховав ся за двері комнати, то ледве чи не потерпілоб єго лице.

— Осел проклятий, урод — продовжала Степанида Єґорівна, вриваючи ся зараз за ним і підносячи голос все висше і висше; наконець розплакала ся.

— Хоч би дїтий пожалував, варвар якиїсь, хоч би о них подумав — плакала, утираючи лице полою кафтаника...

Троє єї дїтий, отворивши широко оченята, дивили ся зі страхом і тиснули ся до стїни. Четверте перевертало ся в колисцї і кричало.

Терентий Захарович ходив по комнатї і промовляючи: — Чим, чим же я провинив ся? — розкладав і ломив руки.

За стїною все голоснїйше і голоснїйше шуміли дїти. Вийшов Тарас. Він понуро став над сидячою вже на земли коло ліжка Степанидою Єґорівною і нагле забурмотїв:

— А ви чого плачете?

— Якже не плакати Тарасуню — ледве промовила — атже гонять, гонять нас звідси!

— Стешенько — промовив, підбігаючи до неї Терентий Захарович — таж ще не гонять, цїлком не гонять.

— Не гонять? — підхопила та. — Я чула, всьо чула. Велить хор зорґанїзувати до Великодня! Таж він сьміє ся з тебе, падлюка!

Муж хотїв єї підоймити. Она з розмахом ударила єго ліктем і знов стала лаятись.

— Яка злюща баба! — пробурмотїв до себе Тарас і пішов випускати учеників. Дїти ще перше вийшли. Лиш мале в колисцї кричало.

Терентий Захарович хоч як вговорював жінку, она не слухала єго і гнала від себе.

Вкінци він послухав єї і перейшов до кляси.

Оставшись сам він сильно-сильно стиснув свої уши і зморщивши ся, почав ходити там і назад. Він думав, чи радше старав ся думати, що єму робити, що дїяти, але нерви були надто потрясені і голова єго не могла працювати.

— І чого, чого я так наполохав ся? — докоряв собі. Сам по собі то правда, що він трохи страшний: такі вусища і проче, а з душі то він просто ще дуже добрий пан. І справдї: чого я єму наплів, сам вже добре не тямлю. Та другий не то щоби, а таки від першого разу, знищив би на віки. А він таки подобрів: ось вам, каже, услівє, а таке услівє для иншого то просто сьміх. На примір хоч би Десницину — зібрав би собі народу, вибрав би що лїпші голоси і конець дїлу! Нї, не злий, не злий інспектор, тількож менї як нещастному? Ось задача!

І Терентий Захарович ходив і ходив. Він чув як за стїною спершу пообідали, відтак зашипів самовар, а він все ходив і ходив. Вкінци вже смерком він тихо увійшов до жінки.

— Стешенько, я гадаю, чи поїхати би менї до Десницина: все що небудь порадив би.

— Що-ж, їдь — відповіла жінка, вже не так сердитим голосом.

Терентий Захарович попросив Тараса найти єму коня і не минула година, як він вже гнав по дорозї вдивлюючись в далекі звізди.

Десницина застав Терентий Захарович за столом при вечери.

— Поздоровляю — стрітив він гостя — з щасливо минувшою бурею! Співи поміг. Так, брате, ще й подякував менї. Ну, а ти як?

хурця просто до т. зв. дванайцятниці (кишки), але затамовує ся в проводах жовчевих і звідси краска жовчева переходить в кров та дістає ся з нею аж під блони слизові і під шкіру та надає тілу жовтої барви. Жовч може затамувати ся від того, що в проводах жовчевих пороблять ся т. зв. жовчеві камінці, котрі позатикають ті проводи, або що там, де проводи кінчать ся зробить ся якась опухлина і заткає їх. Найчастійше буває сей послідний случай. Коли чоловік в наслідок невідповідного живленя ся, або від перестуди і перемокненя набавить ся катару (нежиту) жолудкового або кишкового, а той нежит розширить ся і на проводи жовчеві, то в них напухне блона слизова і затамує жовч, а тогди кров втягає єї в себе. Рідше буває так, що червона краска в мікурдях крови заміняє ся на жовтаву, таку саму, як та, що надає жовчи жовтавої краски. Тогди походить жовтачка просто з крови. З сего вже можете зрозуміти, що то нічого не поможе, коли чоловік, що має жовтачку, буде дивити ся на розтоплене масло, або заглядати в мазницю, а хоч би й в золоту чашу. Від самого дивленя, ані опухлина, ані камінці жовчеві не уступлять; треба отже радити в инший спосіб. При жовтачці стають очи, губи, піднебіне, лице, нігті, ба й ціле тіло жовтими; язик буває жовто обложений, чоловік чує гіркавий смак, не має апетиту, а до мяса і товщу має відразу, єму — як то кажуть — відкидає мясо і товщ. Природа вже сама дає знак, що товщі шкодять в жовтачці, а то ось длячого: жовч мішає ся дуже добре з товщами і через кишки впроваджує їх в тіло, значить ся, робить їх стравними. Скоро нема жовчи, то товщі стають ся нестравними, а то як-раз буває підчас жовтачки. Люди що дістануть жовтачки, мусять здержати ся від всякої напружаючої роботи, чи то руками чи головою, повинні стеречи ся від перестуди, їсти лиш легкостравні страви (на примір: молоко, ярину, овочі, печені яблока, мясо лиш худе і т. п.), а вистерігати ся товщів; води треба богато пити, але не дуже студеної (стоялу, або й теплу воду содову) та часто купати ся в теплій воді. Впрочім треба зарадити ся лікаря. — На прочі питаня дістанете пізнійше відповідь, бо як бачите, вже се одно забрало богато місця. — **А. К. в Супр.**: Кажече: Обібрав-есь ся грибом, то лізь в борщ! — Ба коли бо мені не хоче ся лізти в той борщ, якого Ви собі наварили, чи по правді хтось Вам наварив, і не буду Вам радити, щоби Ви свого коня годували аршеніком. Вибачте, що я Вас спитаю: А як же би Ви то погодили з совістию, продавати комусь коня, годованого аршеніком? Чи після старого завіта: зуб за зуб? Але тогди треба би вибити зуби хиба тому, що Вам продав того коня, а не комусь невинному. З Вашого опису здогадую ся, що Ваш кінь має дійстно дихавицю, але т. зв. „літну“, т. єсть таку, котра проявляє ся підчас спеки і при тяжкій роботі, а в холодній порі або при легкій роботі майже зовсім щезає. Єсть то хороба невилічима і коний з такою хоробою треба уживати до роботи в літі хиба лиш рано і вечером. Єї пізнати іменно по тім, що кінь віддихає, як пес в літі, коли скоро біжить. Щодо аршеніку то річ така: Від аршеніку кінь дійстно може опасти ся; але так роблять несовістні люди, і коли можна комусь то доказати, то можна би єго навіть за обманьство перед суд поставити. Аршенік яко дуже небезпечна отруя, шкодить, і можна коня таки отроїти. Дивує мене, що якісь ветеринарі могли Вам то доражувати. Я до школи ветеринарий не ходив за тим розвідувати, бо легко зміркуєте, що то було бя дуже „ніяково“, але від себе можу Вам лиш ось що порадити: Тепер або з весни варіть дві до три жмені льнянного насіня в 6 літрах води і давайте коневи що дня через 4 неділі пити, та годуйте як звичайно. Кінь хоч і не потовстіє так, як від аршеніку, але буде ліпше і красше виглядати, а волос на нім буде сьвітити ся. — **І. Г. в Кутах**: Дістанете відповідь аж тогди, коли нам дадуть знати з Кракова. Годі преці, щоби ми знали навіть улицю в Кракові. — **Шукаючий у Відни**: Дешевий і легкий спосіб відбиваня письма кілька разів єсть слідуючий: Возьміть аркуш грубої бібули (т. зв. анґлійскої, білої) і за помочию грубого пензля напустіть слідуючою мішаниною: 4 части (на вагу) найліпшого білого каруку, 5 чистої води, 3 амоняку, 2 цукру і 8 ґліцерини. Карук намочує ся у воді з амоняком, аж розмякне а відтак розварює ся і додає ся до него цукор і ґліцерину і мішає ся та варить ся доти аж закипить. Тою мішаниною, доки она ще горяча, напускає ся бібулу так, щоби она цілком нею перемокла і щоби ще верх неї була тонка верства. За 2 до 3 дни папір готовий до ужитку. При копіованю змочує ся легенько той папір за помочию губки або пензля водою на стілько, щоби він був 1 або 2 мінути вохкий; на него прикладає ся папір з письмом або рисунком і притискає ся рукою або валком. За мінуту здоймає ся той папір, а на бібулу прикладає ся чистий до відбитки, притискає ся легко рукою і на нім відоб'є ся письмо з бібули — буде перша відбитка; єї здоймає ся і робить ся другу і т. д. Скоро зроблений тим способом папір до копіованя вже висхне і не дає відбиток, треба єго на ново змочити водою. За 24 годин можна єго знов ужити. Атрамент до копіованя мусить бути аніліновий. Найліпше однакож купити собі готовий гектоґраф або т. зв. „цикльостіль“ (єсть то прилад на котрім пише ся пером з зубчастим колісцем; за одним разом можна зробити до 500 відбиток а письмо на відбитках виглядає, як коли-б хто писав самими точками, однакож в першій хвили не можна того розпізнати і треба аж придивити ся, що то якесь точковане письмо. Найдешевший цикльостіль буде коштувати може 12 до 15 зр.) — (Дальші відповіди пізнійше.)

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1]	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05 [2]	7·30
Зимної Води [3]	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4]	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5]	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50 [8]	7·48 [9]
Янова	—	—	—	—	1·04 [6]	3·15 [7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40 [1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51 [2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·— [3]	9·01 [4]	—	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 3) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 4) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Машин зараз розповів свою історию.

— Погана твоя справа, заячпку! — сказав Десницин, вислухавши оповіданя. — Така погана річ, що й не варта говорити. Що-ж ти гадаєш?

— І сам не знаю — відповів Терентий Захарович.

— Гм! — і відкашлявши спитав Десницин дальше — однако? Атже не возьмеш ся справді за хор?

— А чому ні? — спитав сьміло Машин.

— Що? Чи ти при розумі? — крикнув до него приятель. — За два місяці поставити і то кому: тобі?... Таж ти з роду губи не отвирав.

— А що-ж иншого робити?

— Що?... Того я вже не знаю. Але неможливе неможливим.

У Терентия Захаровича замигало ліве око.

— Неможливо! — промовив він — неможливо!... А коли і инакше неможливо?

Десницин насупившись мовчав і бив по столі пальцями.

— Неможливо — продовжав Машин — я й сам знаю що неможливо, але-ж треба попробовати.... бо і як же инакше?

— І пробовати нема чого — перебив єго Десницин ударивши кулаком в стіл.

Терентия Захаровича вкололо.

— Слухай, слухай! — заговорив він скоро і нервово. — Коли би поставили тобі жердку, високу, превисоку — ну, який машт.... Розумієш? І на вершку єї привязали би — нехай фляшку горівки.... І сказали би — лізь на жердку — а ти лазити не вмієш; а жердка страшенно висока і ховзка.... так що здаєть ся в ніякий спосіб...

— Та о що іде? — перебив Десницин.

— А о то, що ти поліз би за тою фляшкою.

— Ага, то аллеґория — усьміхнув ся Десницин. — Ні, брате, не поліз би, бо ще готов упасти звідтам, то й горівка того не варта.

— Так, так, так! — підхопив Машин, все більше і більше розгорячуючись. — Певне і я також не поліз би за горівкою.... Ну, а коли би на тій жердці привязали бохонець хліба, а ти не їв би від трех днів і діти твої також не їли би, а тобі кажуть: ось лізь, діставай поживи, а ще крім того знай, що як єї дістанеш, то й на потім все будеш ситий, а ні, то з голоду умреш... Розумієш? Ну, в такім случаю, скажи: поліз би ти, чи може став роздумувати — варта чи не варта, упадеш чи ні?

Десницин встав і почав ходити. Машин ходив за ним та продовжав дальше свою бесіду в такім самім роді.

— Та роби що хочеш! — закричав вкінци Десницин.

— Ага — підхопив Машин — то так? Не даром видко говорять, що потапаючий хапає ся бритви. Так, брате, як залле під горло, то рад би у всім бачити спасеніє.

Десницин мовчки випив чарку горівки.

Машин притих.

— Друже — заговорив через якусь хвилю слабим голосом — гріх тобі!... Справді.... Я до тебе як до рідного вітця, а ти ось як.

Десницин видимо тронув ся. Впрочім розмова ішла вяло.

Машин випросив у приятеля трохи нот і „старенький камертончик“ і став вскорі пращати ся.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.